Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ”"Et Besøg"”, i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 44. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813864400/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

alene". Kvinden kommer aldrig saa vidt som den aarsgamle Lille — hun lærer aldrig at gaae alene.

Jeg vil ikke tale om at hun i aandelig Henseende tilsyneladende driver med Strømmen. Jeg er, Gud ske Lov! ingen Menneskekjender; jeg bedømmer Folks Characteer efter deres ydre Liv og Maade at være paa, men jeg ved tillige at dette sjeldent er en sand Aabenbarelse af det indre, men langt oftere en Maske derover. Derfor er det overhovedet vanskeligt at dømme om hvorledes det indre er; men jeg haaber at det indeholder skjulte Skatte, og jeg troer, at mange Mennesker, hvis man fik Adgang til deres Allerhelligste, vilde vise sig at være langt selvstændigere end man havde ventet at finde dem. Hvor kan man andet end beklage at denne Adskillelse mellem det, der synes at være, og det der er, finder Sted, især da det gjør det saa vanskeligt at lære hinanden at kjende, at Livet kommer til at ligne en Legen Skjul eller Blindebuk; uden det er en Ulykke, hvori atter den fortvivlede Kvindelighed har Skyld — den er jo Tørklædet, som bindes for Øinene. Selv hindrer den os i at lære sig at kjende.

Jeg vil altsaa ikke tale om at „gaae alene" i den alvorligste Betydning, thi her kan Enhver kun svare for sig selv, da vi ikke kjende de Andre. Alt hvad man kan sige er at Skinnet er imod — tilsyneladende driver Kvinden med Strømmen. Men paa Gaden — der gaaer hun ikke alene, idetmindste ikke om Aftenen, og heller

ikke om Dagen, uden at hun gaaer troligt i sit Ledebaand, albeles som de Andre, med samme pæne smaae Skridt, samme studeerte Blik (überall und nirgends), samme Mauernes Uniform. „Det er Smaating", sige I vel. Ja det er netop Ulykken — er der en Djævel til, saa er han sammensat af Smaating og Negationer! David kunde fælde Goliath — det forstaaer jeg! Men træffe alle disse Smaating, der klæbe sig fast ved et stakkels Menneske, og suge Blodet af hans Aarer, og Livet af hans Aand, kan ingen Magt hvor stor den saa er — ja, jo større den er, jo mindre kan den udrette noget her, thi det Lige fældes kun af det Lige. Smaaligheden kan vel et Øieblik see ud som en Kjæmpe, naar den udvider sig i al sin Storrelse, men naar saa Storheden troer at kunde møde den som Fjende, og dristigt hæver sit Vaaben imod, svinder den ind til intet — splittes ad igjen i alle de Millioner Smaating hvoraf den er sammensat. „Det er jo Ingenting, hvad er det værdt at gjøre Ophævelser over!" o. s. v. Netop fordi det er intet, er det farligt, thi det er jo et Intet som er Kjærlighedens, Livets, alts Fjende.

Vogt Jer for Smaating! De have fældet Mange og ville fælde Mange efter Eder — og deres Offere gaae til Hel!

Undskyld denne Afvigelse fra den lige Vei, hvorpaa jeg dog nu allerede igjen befinder mig. Da jeg imidlertid har sluppet Traaden i min Tankegang, vil jeg be-